

وضعیتِ اقتصادِ ما و نو سازیِ استادِ یومِ آزادی. درد. سراسر درد. سراسر حسرت.

آمارها در دمان را بیشتر می‌کند. همین چند روز پیش بود که عضو هیات نمایندگان اتاق بازرگانی تهران اعترافی سراسر درد داشت؛ در پنجاه سالِ گذشته، اقتصاد قطر ۲۹۸ برابر، عربستان ۷۴ برابر، عراق ۵۱ برابر، ترکیه ۳۵ برابر و عمان ۲۳۷ برابر شده است. اما اقتصاد ایران ۱۴ برابر فقط!

تصاویر ثبت شده از ورزشگاه آزادی، درد آور است. ورزشگاهی پیر، خسته، پر خطر و تخریب شده. برشی از زندگیِ عادیِ ما ایرانی‌ها. هر دو سراسر درد. مجموعه‌ای که کمبود آب دارد، چمن‌هایش زرد شده، دیوارها و گچ‌هایش ریخته، صندلی‌هایش تخریب شده، مشکل برق دارد و نورافکن‌هایش موقع بازی‌های لیگ و پخش زنده خاموش می‌شود، از تکنولوژی به دور است و VAR برایش شوخی شده، کیفیتِ تصاویر ضبط شده و ارسالی از ورزشگاه در نازل‌ترین وضع است، برای حضور زنان محدودیت دارد و از همه بدتر؛ سال‌هاست ستاره‌ی معروفی را در خود ندیده است. این همان ورزشگاهی است که چهل و نه سال پیش ساخته شده بود تا اولین استادِ یومی در خاور میانه باشد که میزبانِ بازی‌های آسیایی خواهد بود؛ با هزینه‌ی برگزاری یک صد میلیون دلاری. دور خیزی برای میزبانی المپیک و جام جهانی. همان استادِ یومی که برای اولین بار بازی‌های آسیایی را پخش زنده کرد. محلی که میزبانیِ جامِ ملت‌های آسیا را به چشم دید؛